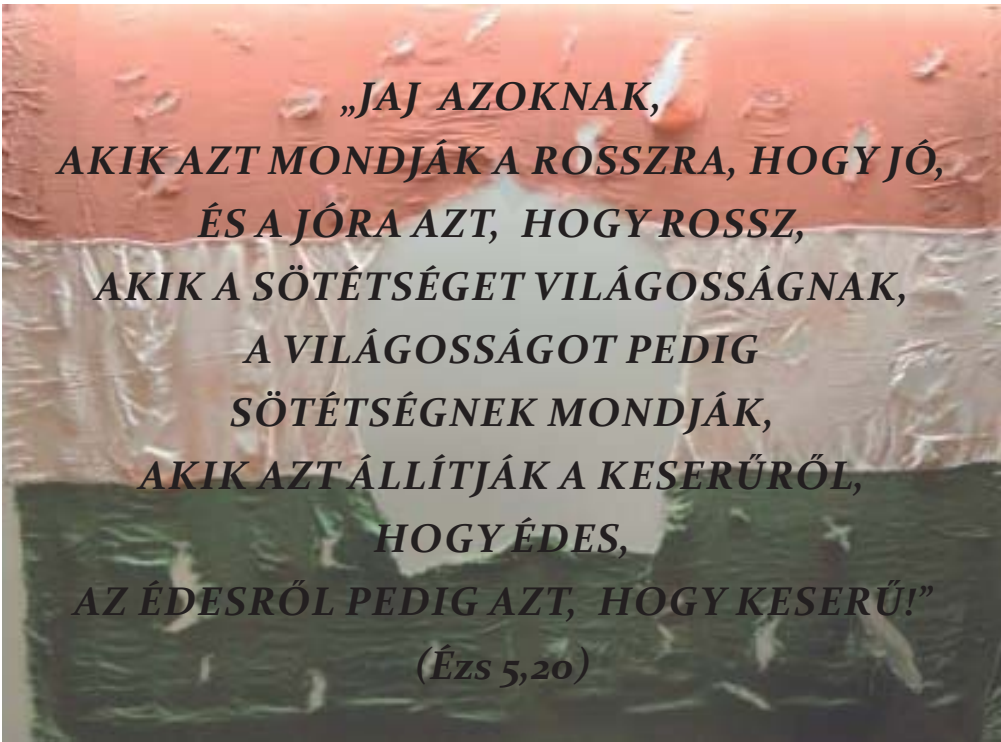

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2016/10

**„JAJ AZOKNAK,
AKIK AZT MONDJÁK A ROSSZRA, HOGY JÓ,
ÉS A JÓRA AZT, HOGY ROSSZ,
AKIK A SÖTÉTSÉGET VILÁGOSSÁGNAK,
A VILÁGOSSÁGOT PEDIG
SÖTÉTSÉGNEK MONDJÁK,
AKIK AZT ÁLLÍTJÁK A KESERŰRŐL,
HOGY ÉDES,
AZ ÉDESRŐL PEDIG AZT, HOGY KESERŰ!”
(Ézs 5,20)**

1956 - 2016

Visszaemlékezés a táborra

Ismeretlenül, de nem idegenek között. Van egy nagyon finom határ között, hogy az ember idegenek vagy ismeretlenek között van.

Új vagyok még a nagyerdei gyülekezetben. Annak ellenére, hogy többeket ismertem innen-onnan, a dinamikájából és a hangulatából eddig nem sokat tapasztaltam. Megfogott, hogy valóban mennyire „többgenerációs” és „nagy” ez a tábor. Elgondolkodtatott, hogy az ittlévők jelentős részének valószínűleg ez a hét a nagybetűs nyári szabadsága. Azt a pár napot, amit megkaphat egy évben, úgy döntött, a gyülekezet körében szeretné eltölteni. Úgy döntött, hogy a gyermekeivel, a házastársával, unokájával, nagymamájával, barátaival eljön, és ide szánja a pénzét, az idejét. Azt gondoltam magamban: mi másnak a jele ez, ha nem annak, hogy itt valóban valami nagyon értékes és különleges tartja össze az embereket? Ez elsősorban a krisztusi szeretet. Megtapasztalni, hogy Krisztus nemcsak névleg van jelen egy közösségben, hanem nagyon is valóságosan, az emberek egymáshoz való hozzáállásában: közvetlenségében, kedvességében, mosolyában, türelmében nagyon különleges dolog. Véleményem szerint ez az, ami össze tud hozni ennyi embert, amiért sokan hajlandóak a szabadságukat ide szánni, amiért vállalják a tábor anyagi vonzatát, amiért évről-évre úgy ütemezik az életüket, hogy részesei tudjanak lenni annak, ami itt történik.

Valójában ez az egymáshoz való viszonyulás az, amittől nem idegennek, csupán ismeretlennek tűnt az a sok, áhítatra tartó ember.

Kovács - Szécsi Dóra, Fiatalfelnőttek

Tábornyitás

Miután megérkeztünk, néhány lánnyal a faház deszkáin ültünk le, onnan hallgattuk Lajos bácsi tábornyitó beszédét.

A bevezetés után a csoportunkhoz mentünk, ott megismerkedtünk Citrom úrral, aki nem volt más, mint egy sárga, mosolygós arcú labda! Az volt a feladata, hogy akinek odadobta Barbi néni és Ármín bácsi, az beszélhetett.

Sokat játszottunk és büféztünk.

Esténként lementünk gyalog a templomba, majd a Teaházban voltunk, ahol én és a barátnőim segítettünk zsíros kenyeret készíteni, máskor pedig mosogatni.

Nagyon tetszett a füzéri vár és a kézműves programok: batikolás, hajpánt-készítés, kavicsfestés és gyertyamártogatás.

Nagyon jó volt az egész tábor, jövőre is biztosan megyek!

Fazakas Janka, Kishittán

Szemeimet a hegyekre emelem, „S onnan jön az én segítségem. Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet.” (Zsolt 121,1-2) Valóban: tavaly volt alkalmam először egy hetet a hegyen tölteni a Nagyerdei Gyülekezet nagytáborában. Éreztem, hogy nem egyszerűen nyaralás lesz, hanem Isten közelében, az Ő Igéjének fényében töltött tanulás is. És azóta vártam a következőt...

Az idei táborban már sok testvérrel köszöntöttük egymást ismerősként. A gyönyörű környezet ismét feleltette a mindennapok nehézségeit, és megkönnyítette az Igére való hangolódást. Felemelő volt a közös éneklés, meghitt a Teaház, és a Táborgyertya. Külön öröm volt számomra, hogy ugyanabba a kiscsoportba kerültem, amelyikben tavaly is voltam. Sok színes program, szolgálati lehetőség mellett egy nagyon fontos téma volt a tábor vezérfonala: az evangelizáció. Azonban számomra ez a keresztyén hitélet egyik legnehezebb mozzanata. Isten számtalan csodát tett már az én életemben is, sok nehézségen segített át, és sok veszélyes helyzetben óvott meg. Mégis, olykor nehéz erről beszélnem másoknak. Jó volt a kiscsoportban együtt gondolkodni arról, miképp lehetne hatékonyabban tenni az „örömmondást”. Ki milyen Istentől kapott ajándékát tudná jobban felhasználni ebben a küldetésben. A hét gyorsan eltelt, és le kellett jönni a hegyről, vissza a hétköznapiakba... Egy feladatot is kaptunk a héten: „Menj haza a tieidhez, és vidd hírül nekik, milyen nagydolgot tett veled az Úr...” (Márk 5, 19). Kérem ehhez Isten segítségét és persze, várom ismét a következő táborot...

Szatmári Mónika, 17. csoport

Táborértékelő

Először voltam a gyülekezeti táborban, ahová nagyszüleimmel és testvéremmel mentem.

Nagyon jól éreztem magam. Különösen tetszett a medence, az izgalmas programok és a sok kirándulás, de legjobban a füzéri vár.

A hittanórák is sokat jelentettek számomra, Pál apostol megtéréséről tanultunk, és játszottunk is rengeteget.

Sok kedves embert megismertem, új barátaim lettek.

Jó volt ott lenni, jövőre is szeretnék menni.

Holhós-Kovács Livia, Kishittán

Timóteus ifi

Nyári gyülekezeti nagytáborunk témája az evangelizáció volt. Alaposan végiggondoltuk, megbeszéltük ezt a kérdést, még helyzetgyakorlaton is kipróbáltuk, hogyan szólítanánk meg másokat.

Ha komolyan vesszük a Szentírást, akkor nem lehet kétségünk afelől, hogy mindig készen kell állnunk beszélni másoknak a hitünkről. Egyszerűnek tűnik, mégis számtalanszor tapasztaltuk már, hogy csak utólag vesszük észre az elszalasztott alkalmat. Vagy épp bátortalanságunk parancsol megálljt a korábban – magunkban – olyan jól megfogalmazott bizonyágtévő mondatainknak.

Nos, az idei tanítást „élesben” is alkalmunk adódott gyakorolni. Egyik esti áhítat után Sátoraljaújhely elcsendesedő utcáin a tábor felé gyalogló vidám, népes csapat felkeltette a figyelmét egy arra bicikliző fiatalembernek. Meg is kérdezte tőlünk, kik vagyunk, hová igyekszünk. Beszélgetőtársam megállt, és nagyon kedvesen, röviden elmondta honnan jöttünk, és miért töltünk itt egy hetet úgy négyszázan a Várhegyen. A fiatalembernek nagyon tetszett, amit hallott, jó táborozást kívánt, majd tovább kerekedett.

Győriné Tóth Edit, 20. csoport

Esti áhitaton

KLAUS DOUGLASS:
96 TÉTEL AZ EGYHÁZ
JÖVŐJÉRŐL

51. ISTEN NEM EGY KÜLÖN, SAJÁT ÉPÜLETBEN LAKIK, HANEM OTT, AHOL AZ EMBEREK LAKNAK.

54. KÜLÖNBÖZŐ KÖRÖK ÉS CSOPORTOK NAGY SZÁMBAN VANNAK GYÜLEKEZETEINKBEN. MINDENKELEŐTT AZONBAN TELJES ÉRTÉKŰ KISCSOPORTOKRA VAN SZÜKSÉGÜNK.

56. AZ EGYÉN CSAK EGY TELJES ÉRTÉKŰ KISCSOPORTBAN KAPHATJA MEG AZT A GONDOSKODÁST, AMELYRE SZÜKSÉGE VAN. A KISCSOPORTOK VEZETŐI EZÉRT A JÖVŐ PÁSZTORAI.

Kálvin János imája

Mindenható Isten! Te alászálltál miközénk, s arról is gondoskods, amire nekünk ebben a földi életben szükségünk van, és ami hasznos. Kérünk Téged, engedd meg, hogy mindenben Rád hagyatkozzunk. Add reánk áldásodat, hogy semmiféle kényszerítést vagy erőszakot ne kövessünk el senkivel szemben, sőt még ennek a gondolatától is távol tartsuk magunkat. Így hadd tanuljunk meg ezen a világon elhordozni a szegénységet, mégpedig úgy, hogy közben belső békénk és megnyugvásunk el ne vesszen, sőt inkább abban a lelki gazdagságban növekedjék, amit Te az evangéliumban kínálsz nekünk... Ámen.

Segédlelkészünk bemutatkozik

Kovács-Szécsi Dóra vagyok, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem hatodéves lelkész szakos hallgatója.

Egy Miskolchoz közeli bükki faluban nőttem fel, Kisgyőrben. Szüleim, és a négy fiútestvérem közül a legkisebb jelenleg is ott él. Édesapám fotóművész, édesanyám pedig a helyi óvodában dolgozik.

Habár egy másik megyében nőttem fel, apai ágon a Hajdúságba kötnek a gyökereim. Nagymamám hajdúnánási, nagyapám pedig esztári volt, és mindketten itt, Debrecenben tanultak, mielőtt közösen Miskolcra költöztek.

A középiskolás éveim alatt a Lévay József Református Gimnázium növendéke voltam.

Az itt eltöltött évek nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy a lelkészi hivatás irányába megerősödjön az érdeklődésem. Az érettségi után azonban úgy éreztem, szükségem van egy kis időre, mielőtt egy újabb iskola padjaiban találom magam. Azt gondoltam, ezt az időt legértékesebben úgy tudom eltölteni, ha egy közösségi ügy szolgálatába állítom magam. Így tíz hónapot az angliai Southport-ban töltöttem, ahol önkéntes gondozóként dolgoztam egy idősek otthonában.

Innen hazatérve Debrecenbe költöztem és belekezdtem egyetemi tanulmányaimba. Az akadémiai területek közül a keresztyén etikát érzem magamhoz a legközelebb, ebben találom a legtöbb örömet

és a legmélyebb kihívásokat is. Különösen a családetika az, ami foglalkoztat.

Ugyancsak itt, az egyetemen ismerkedtem meg Kovács Gergővel, akivel idén májusban összeházasodtunk.

Tavaly, a teológiai évek végéhez közeledve, férjemmel együtt lehetőségünk adódott az újonnan alakulóban lévő Bőszörményi úti közösség életén és épülésén munkálkodni az Egyetemi Gyülekezet lelkész munkatársi csapatának tagjaként. Kivételes lehetőség ez egy teológus számára, és hálás vagyok, hogy részese lehettem.

Nagyon sokat tanultam itt arról, hogy hogyan érdemes kapcsolódási pontokat keresni az egyháztól távol állókkal, és miként célszerű megszólítani őket.

Gergő jelenleg is egyetemi lelkészként szolgál ebben a közösségben.

Számomra a szeretteimmel eltöltött minőségi idő jelenti a feltöltődést: találkozás egy baráttal, egy jó beszélgetés.

Vagy éppen az, amikor magamban sétálgatok a város egy mozgalmasabb részén és élvezem a némelyek számára talán ijesztő, de nekem az egyik legjobb szórakozásomat jelentő „zajos magányt”.

Minderre azért van igényem, mert a feltöltődéshez ugyancsak szükséges társas létből, hivatásomból fakadóan, hála Istennek bőven jut.

Örömmel és izgalommal készülök az előttem álló évre itt, a Nagyerdei gyülekezetben és remélem sokakkal lesz lehetőségem személyesen is megismerkedni majd.

„Most ujjongjon a szívünk...”

Idén Dél-Erdélybe indult a Nagyerdei Gyülekezet kiránduló busza, amelyen a vasárnapi istentiszteleteken túlmenően először tapasztalhattam a kiránduló

gyülekezeti közösség varázsát. Utunknak különös apropót adott az, hogy a Sepsiszentgyörgy Belvárosi testvérgyülekezet most ünnepelte temploma megépítésének húszéves évfordulóját, s Püske Lajos tiszteletes urat hívták meg ünnepi szolgálatra. Mivel köszöntésként énekléssel is szolgáltunk, az autóbuszon gyakoroltuk az előadandó énekeket. A határátlépés után ejtettük meg az ismerkedést, majd kezdődtek a látnivalók: Csucsra mellett Adyról és Csinszkaról emlékeztünk meg, Segesvár után az Ispán-kútnál, Petőfi Sándor feltételezett halálának emlékhelyénél verssel és nemzeti színű szalaggal tisztelegtünk a költő előtt. Erdőszentgyörgyön a Rhédey-kastélyt és a református templomot néztük meg, hangulatos és szakszerű vezetéssel, majd koraeste érkezünk sepsiszentgyörgyi szállásunkra.

A második napon megnéztük a Székely Nemzeti Múzeum kincseit: a Gábor Áron emlékszobát, Gyárfás Jenő Gábor Áron haláláról készült hatalmas festményét, a régészeti és a néprajzi gyűjteményt. Ezután szívet melengető lelki táplálék volt az ünnepi istentisztelet, a dr. Kinda Eleonóra tollából született gyülekezet-történeti könyv bemutatója és a templomépítő Pap Sándor lelkész úr kopjafájának megkoszorúzása. Az igehirdetés alapjául tiszteletes úr a gyümölcstermő szőlőtő példázata alapján beszélt a Krisztusba vetett hit

megtartó erejéről (Jn. 15, 1-8.). Az ünnepelés után barátságból és vendégszeretetből előbb a templomkertben, majd egy kellemes étteremben kaptunk példát.

Harmadnap a szászhermányi erődtemplom után hangulatos városi sétát tettünk Brassóban, utána Törösváron Drakula gróf kastélyába másztunk fel, majd kívülről megnéztük a fogarasi református templomot és Árva Bethlen Kata sírját. A megtett kilométereket pedig szinte végigénekeltük: részben átismételve, részben megtanulva a tábori énekeskönyv énekeit... Kedden a Fogarasi havasokba indultunk tempósan, és busszal „másztuk meg” a Transzfogaras kaptatóit a Bilea-tóig. Aztán „magos” Déva várához érkezünk, ahová az új siklót (itteni néven telekabint) kipróbálva jutottunk fel. Este Csernakeresztúron, bukovinai csángó származású családoknál kaptunk szállást és különösen ízletes vacsorát.

Az utolsó napon Vajdahunyadra indultunk, és az ottani nyugalmazott lelképásztor segítségével jártuk be a Hunyadiak impozáns reneszánsz várát. Ezt követően Gyulafehérváron ismerkedtünk meg az Árpád-korban alapított székesegyházzal, és emlékeztünk meg nemzeti színű szalagokkal az Erdélyi Fejedelemség és az erdélyi reformáció nagy alakjairól. Még sétáltunk egyet a városban, majd buszra szálltunk, és egy rövid körösfői megállás után koraeste fáradt lábakkal, de lelkileg gazdagodva, ismeretekkel és élményekkel telve érkezünk meg Debrecenbe.

Dr. Balogh Judit

Utcamisszió

Kerti parti

Jubileumi Zenés áhitat

Családi délután

„Növekedjete az Isten megismerésében!” (Kol 1, 10)

Hírek

- ♦ **Úrvacsorás istentiszteletek** október 23. fél 9 és fél 11.
- ♦ **Családi délután** lesz hittanosok és családjuk számára október 23-án 15 órától.
- ♦ **Vigasztaló istentisztelet** szeretettekre emlékezőknek: október 30. fél 9 és fél 11.
- ♦ **Reformációs körséta:** október 30. a fél 11-es istentisztelet után.
- ♦ **Reformáció napja** ünnepi istentisztelet: október 31. 17 óra, Nagytemplom.

Imádkozzunk...

- ♦ egyházunk megújulásáért,
- ♦ gyászolókért,
- ♦ szegénységben élőkért.

Gyülekezeti honlapunk címe, melyen a Szivárvány is megtalálható:

www.refnagyerdo.hu

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Gyülekezeti hétvége

a nagyerdei református templomban

Cél: a hívő ember tanítása

HOGYAN EVANGÉLIZÁLJUNK?

Missziótörténeti tanulságok az ige mérlegén

Október 20. csütörtök 17:00 – Evangélizáció az államegyházi korban

Október 21. péntek 17:00 – Evangélizáció a XX. században

Október 22. szombat 17:00 – Evangélizáció a mai Magyarországon

Előadó: Dr. Gonda László

református lelkész, egyetemi docens, Debreceni Református Hittudományi Egyetem

Okt. 23. vasárnap fél 9 és fél 11: Úrvacsorás istentisztelet

A másfél órás alkalmak rendje: áhítat, előadás, beszélgetés.

Szivárvány –

a Debrecen-Nagyerdei Református Egyházköztség hírlapja
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia
24. évfolyam 10. szám

Egyházköztségünk számlaszáma:

Gyülekezeti honlapunk címe:

Egyházköztség hírlapja

Telefon: (52) 410-811

Törleszt: Bene Lászlóné

Készült 400 példányban

Megjelenik havonta

11738008-20012917

www.refnagyerdo.hu